

Ce-ar fi dacă, într-o bună zi sau noapte, un demon s-ar furișa după tine în cea mai singuratică singurătate a ta și ți-ar spune: „Viața aceasta, așa cum o trăiești acum și ai trăit-o deja, va trebui să o mai trăiești o dată și de nenumărate ori încă“ ... Nu te-ai tăvăli pe jos și n-ai scrâșni atunci din dinți, blestemând demonul care ți-a vorbit așa? Sau ai trecut vreodată printr-un moment teribil în care i-ai fi răspuns: „Tu ești un demiurg, iar eu nicidecum n-am auzit ceva mai divin.“

Nietzsche, *Știința voioasă*

πάντα χωρεῖ καὶ οὐδὲν μένει

Totul se schimbă și nimic nu rămâne la fel.

Platon, *Cratylus*

Ce-ar fi dacă am avea șansa să facem un lucru iarăși și iarăși mereu, până când într-un final ne-ar ieși bine? N-ar fi minunat?!

Edward Beresford Todd

PURTAȚI-VĂ CA NIȘTE VITEJI

Noiembrie 1930

Un aer umed și lipicios, îmbâcsit de fumul țigărilor, a izbit-o în față când a intrat în restaurant. Venise de-afară prin ploaia care aninase stropi de apă ca o rouă fină pe mantourile de blană purtate de câteva dintre femeile dinăuntru. Un regiment de chelneri cu șorțuri albe se foia de colo-colo în cadență, servind nevoile oricărui *Münchner*¹ aflat în timpul lui liber – cafea, prăjituri și bârfe.

Stătea la o masă în celălalt capăt al sălii, înconjurat de nelipsiții acoliți și lachei. Era acolo și o femeie pe care nu o mai văzuse niciodată – o blondă platinată, cu părul făcut permanent și un strat gros de farduri – vreo actriță pesemne, după cum arăta. Blonda și-a aprins o țigară, făcând din gestul ăsta o aluzie falică. Toată lumea știa că lui îi plăceau femeile cuminți și robuste, de preferință bavareze. Cu fuste înfoiate și ciorapi trei sferturi, Doamne iartă-mă.

Masa era încărcată. *Bienenstich*, *Gugelhupf*, *Käsekuchen*. El mânca o felie de *Kirschtorte*.² Îi plăceau prăjiturile. Nu era de mirare că arăta așa de puhav, se gândea ea, surprinsă

¹ Locuitor din München (în germană, în text).

² Patru feluri de desert: prăjitură „înțepătura albinei“, cozonac „guguluf“, plăcintă cu brânză dulce și tort cu cireșe (în germană, în text).

că nu era diabetic. Corpul flasc și dezgustător (își imagina un aluat dospit) sub haine, niciodată expus vederii publice. Nicidecum un bărbat viril. A zâmbit când a zărit-o și, schițând gestul de a se ridica, a salutat-o:

— *Guten Tag, gnädiges Fräulein*¹, arătând spre scaunul de lângă el.

Lingăul de pe scaunul indicat a sărit în picioare și s-a dat la o parte.

— *Unsere Englische Freundin*², i-a spus el blondei, care a suflat lent fumul pe gură, și a examinat-o fără nici un interes, înainte de a spune în cele din urmă:

— *Guten Tag.*

O berlineză.

Și-a pus poșeta, grea din cauza încărcăturii, pe podea lângă scaun și a comandat *Schokolade*. El a convins-o să-și ia o bucată de *Pflaumen Streusel*³.

— *Es regnet*, a zis ea, în loc de conversație. *It's raining*.⁴

— *Yes, it's raining*, a repetat el, cu un pronunțat accent străin, și a râs, încântat de tentativa lui.

Toți cei de la masă au râs cu el. „Bravo“, a spus cineva. „*Sehr gutes Englisch*.“⁵ Binedispus, își lovea ușor cu vârful degetului arătător buzele, zâmbind amuzat, ca și cum ar fi ascultat în gând o melodie.

Bucata de *Streusel* era delicioasă.

— *Entschuldigung*⁶, a murmurat ea, aplecându-se după poșetă și căutând o batistă. Dantelă în colțuri, monogramă

¹ Bună ziua, stimată domnișoară (în germană, în text).

² Prietena noastră din Anglia.

³ Prăjitură cu prune.

⁴ Plouă.

⁵ Foarte bună, engleza.

⁶ Scuzați, vă rog.

cu inițialele ei: „UBT“ – un cadou de ziua ei, de la Pammy. Tamponându-se delicat, și-a șters de pe buze firimiturile de *Streusel*, după care s-a aplecat din nou ca să pună batista la loc în geantă și să scoată obiectul cel greu ascuns înăuntru. Vechiul revolver de serviciu al tatălui ei, din Marele Război, un Webley Mark V.

O mișcare repetată de o sută de ori. O singură împușcătură. Rapiditatea era esențială, totuși a existat un moment, o bulă temporară rămasă suspendată, după ce a scos arma și a îndreptat-o spre inima lui, când totul a părut să se oprească.

— *Führer*, a zis ea, rupând vraja. *Für Sie*¹.

De jur împrejurul mesei, mâini au smucit revolvere din tocuri și le-au ațintit spre ea. O singură răsuflare. O singură împușcătură.

Ursula a apăsat pe trăgaci.

Și s-a făcut întuneric.

¹ Pentru tine.

ZĂPADĂ

11 februarie 1910

O rafală de aer rece, un suflu de gheață pe pielea proaspăt expusă. Fără veste, s-a trezit în exteriorul interiorului, iar universul ei familiar, umed, tropical, s-a evaporat subit. Expusă elementelor. Un crevetă curățat de carapace, o nucă scoasă din coajă.

Nici o suflare. Lumea întreagă redusă la asta. O singură suflare.

Plămânii mici, ca niște aripi de libelulă, nereușind să se umfle în atmosfera străină. Nici un pic de aer în traheea sugrumată. Zumzet de albine, cu miile, în urechiușa ca o perlă spiralată.

Panică. Fata înecându-se, pasărea căzând.

— Doctorul Fellowes trebuia să fie aici, a gemut Sylvie. De ce n-a ajuns încă? Pe unde umblă?

Picături mari de sudoare ca niște perle de rouă pe pielea ei, un cal apropiindu-se de capătul unei curse grele. Focul duduind în sobă ca în cuptorul unui vapor. Draperiile groase din brocart trase strâns împotriva inamicului, noaptea. Liliacul negru.

— S-o fi-mpotmolit omul prin nămeți, coniță. E prăpăd mare afară. Drumul e troienit, nu se poate ajunge.

Sylvie și Bridget erau singure în acest calvar. Alice, servitoarea, se dusesse la mama ei, care era bolnavă. Iar Hugh, desigur, o urmărea pe zvăpăiata de soră-sa, Isobel, *à Paris*. Sylvie nu avea chef să o aducă pe doamna Glover din odaia ei de la mansardă, unde sforăia ca o purcea scurmând după trufe. Și-o imagina cum ar prelua frâiele, ca un sergent-major la paradă. Copilașul venea înainte de termen. Sylvie se așteptase la o naștere întârziată, cum avusese la celelalte sarcini. Dar socoteala din târg nu se potrivește cu cea de-acasă.

— Oh, coniță, a țipat dintr-odată Bridget. Sărăcuța de ea e vânăță rău.

— E fată?

— Are cordonul înfășurat în jurul gâtului. Oh, Sfântă Fecioară Maria, Maică Precistă! S-a sugrumat, mititica de ea!

— Nu respiră? Dă-mi-o să văd. Trebuie să facem ceva. Ce să facem?

— Oh, doamnă Todd, fetița s-a dus, coniță. A murit până să apuce să trăiască. Ce rău îmi pare, groaznic de rău. E un îngerăș în ceruri acum, să știți. Oh, de ce nu e aici domnul Todd?! Îmi pare groaznic de rău. Să o trezesc pe doamna Glover?

Inimioara. O inimioară neajutorată bătând aprig. Oprită brusc ca o pasăre căzută din cer. O singură împușcătură.

Și s-a făcut întuneric.

ZĂPADĂ

11 februarie 1910

— Pentru numele lui Dumnezeu, fătucó, nu mai alerga de colo-colo ca o curcă beată. Adu repede niște apă caldă și prosoape. Ce-i în capul ăla al tău?! Parc-ai crescut în pădure.

— Iertați-mă, domnule, a spus Bridget, scuzându-se cu o reverență, de parcă doctorul Fellowes ar fi fost vreun membru mai mărunț al familiei regale.

— E fată, doctore? Pot s-o văd și eu?

— Da, doamnă Todd, o fetiță frumoasă, fină, fermecătoare.

Sylvie socotea că doctorul Fellowes exagera cu laudele și aliterațiile lui. Mai ales că nu-i stătea în fire să fie așa de amabil. Sănătatea pacienților lui, îndeosebi ieșirile și intrările lor, părea menită să-l agaseze.

— Putea să moară din cauza cordonului din jurul gâtului. Am ajuns la Poiana Vulpilor exact la țanc. Ca să-l tai.

Și doctorul Fellowes a ridicat foarfeca lui chirurgicală, pentru ca Sylvie să o poată admira. Două lame mici, tăioase, cu vârfurile ascuțite și îndoite în sus, la capăt. „Hârști, hârști“, a exemplificat el, în gol. Sylvie și-a propus, ce-i drept cam anemic și vag, având în vedere cât era de extenuată după efortul de dinainte, să nu uite să cumpere o foarfecă la fel, pentru cazul în care s-ar ivi o urgență similară. (O situație

neverosimilă, desigur.) Sau un cuțit, un cuțit bine ascuțit, pe care să-l poarte mereu asupra ei, ca fetița tâlharilor din *Crăiasa Zăpezii*.

— Ai noroc că am ajuns aici la timp, a spus doctorul Fellowes, înainte ca ninsoarea să troienească complet drumurile. Am trimis după doamna Haddock, moașa, dar cred că a rămas înzăpezită undeva, pe lângă Chalfont St. Peter.

— Doamna *Haddock*¹? a repetat Sylvie și s-a încruntat.

Bridget a pufnit zgomotos în râs, mormăind apoi repede:

— Scuze, scuze, domnule.

Sylvie își dădea seama că ea și Bridget erau amândouă în pragul isteriei. Deloc surprinzător.

— Irlandeză neroadă, a bombănit doctorul Fellowes.

— Bridget e fata de la bucătărie, e încă o copilă. Îi sunt foarte recunoscătoare. Totul s-a întâmplat atât de repede, a explicat Sylvie, gândindu-se cât de mult își dorea să fie singură și cum niciodată nu reușea să rămână singură. Va trebui să îți petreci noaptea la noi, presupun, doctore, a zis ea, fără tragere de inimă.

— Mda, cam așa cred și eu, a răspuns doctorul Fellowes, tot fără tragere de inimă.

Sylvie a oftat și i-a sugerat să-și pună un pahar de coniac, la bucătărie. Și poate niște șuncă și murături.

— Are grijă Bridget să te servească.

Voia să scape de el. Îi moșise toți cei trei (trei!) copii, dar nu putea să-l sufere. Doar soțul se cuvenea să vadă ceea ce văzuse el. Umblând cu mâna și împungând-o cu instrumentele alea ale lui prin părțile ei cele mai delicate și intime. (Dar, pe de altă parte, cum să naști cu o moașă pe care s-o cheme

¹ Pește marin (eglefin) sărat și afumat (în engleză, în text).

doamna Haddock?!) Medicii de femei ar trebui să fie toți femei. Slabe speranțe, însă.

Dar doctorul Fellowes zăbovea în odaie, mocnind ursuz, în timp ce supraveghea cum Bridget, îmbujorată la față, spăla și îmbrăca copilășul. Bridget era cea mai mare dintr-o familie cu șapte copii, așa că se pricepea să înfeșe un bebeluș. Avea paisprezece ani, fiind cu zece ani mai mică decât Sylvie. Dar la paisprezece ani, Sylvie purta încă rochițe scurte și era îndrăgostită de poneiul ei, Tiffin. Nu avea habar cum apăreau copiii, chiar și în noaptea nunții era la fel de nedumerită. Mama ei, Lottie, făcuse niște aluzii, dar se rușinase când ajunsese la detaliile anatomice. Relațiile conjugale dintre bărbat și soție păreau, în mod misterios, să aibă legătură cu niște ciocârlii care se avântă spre ceruri. Lottie era o femeie reținută. Unii ar fi putut spune narcoleptică. Soțul ei, tatăl Sylviei, Llewellyn Beresford, era un renumit pictor monden, dar nicidecum boem. Nici urmă de nuditate sau comportamente dubioase în casa lui. O pictase pe regina Alexandra, când era încă prințesă. Spunea despre ea că era o persoană foarte agreabilă.

Locuiau într-o casă frumoasă în Mayfair, în timp ce Tiffin stătea într-un grajd în apropiere de Hyde Park. În momentele mai sumbre, Sylvie obișnuia să se învelească imaginându-și că se întorsese acolo, în zilele trecutului luminos, când ședea cuminte pe șaua laterală fixată pe spinarea solidă a micuțului Tiffin, plimbându-se la trap pe Rotten Row, într-o dimineață proaspătă de primăvară, pe sub copacii frumosi înfloriți.

— Ce-ați zice de un ceai fierbinte și un pic de pâine prăjită cu unt, doamnă Todd? a întrebat Bridget.

Viață după viață

— Ar fi minunat, Bridget.

Bebelușul, înfășurat ca mumia unui faraon, i-a fost dat în final Sylviei. Încetișor, Sylvie a mângâiat obrăjorul trandafiriu și a spus „Salut, scumpete“, iar doctorul Fellowes s-a întors cu spatele, ca să nu fie martor la asemenea sentimentalisme siropoase. Dacă ar fi fost după el, toți copiii ar fi trebuit să crească într-o Sparta a zilelor noastre.

— Ei, bine, poate că o mică gustare rece mi-ar prinde bine, a spus el. Mai aveți, cumva, vreun borcan din murăturile acelea picante și delicioase puse de doamna Glover?